

SKATTEANKENÆVNETS SAGSFREMSTILLING

Navn Hans Kristian Dall Pedersen

Cpr. nr. 010161-0861

Indkomstår 2000

1. INDLEDNING

Sagen drejer sig om, hvorvidt klagers personligt drevne virksomhed er ophørt med den virkning, at virksomhedsordningen ikke kan anvendes.

2. DEN PÅKLAGEDE AFGØRELSE

Skatteafdelingen i Aalborg har ved kendelse af 16.06.04 (bilag 1) ændret Hans Kristian Dall Pedersens skatteansættelse således:

2000:

Da skatteafdelingen ikke anser klager for at drive erhvervmæssig virksomhed, kan der ikke opspares efter virksomhedsskattelovens § 10. Der er for indkomståret selvangivet opsparet overskud med 633.000 kr.

Indkomsten forhøjes derfor med 633.000 kr.

Indestående på konto for opsparet overskud tillagt virksomhedsskatten skal hæves til beskatning som personlig indkomst efter virksomhedsskattelovens § 15. Der er pr. 31.12.99 et indestående på konto for opsparet overskud på 449.617 kr. Indkomsten forhøjes derfor med

449.617 kr.

Der kan ikke beregnes kapitalafkast, når klager ikke længere er omfattet af reglerne i virksomhedsskattelovens § 1. Det beregnede kapitalafkast er derfor tilbageført med

12.675 kr.

Det er skatteafdelingens opfattelse, at klagers personligt drevne virksomhed, Laserdisken, fra og med indkomståret 2000 ikke kan anses som værende en igangværende virksomhed. Virksomhedens aktiviteter er i 1999 overdraget til klagers selskab Laserdisken ApS. Der er derfor ingen erhvervmæssig aktivitet i årene 2000, 2001 og 2002 ud over modtaget erstatning fra ToldSkat Nordjylland. Denne erstatning og eventuel fremtidig erstatning kan ikke betragtes som værende en naturlig indtægtskilde i en virksomhed. En virksomhed er bl.a. kendetegnet ved, at der igennem køb og salg af varer eller tjenesteydelser m.v. opnås et overskud i virksomheden

Kendelsen vedrører også ændringer for indkomstårene 2001 og 2002, men disse ændringer ses ikke at være påklaget.

3. KLAGERENS OPFATTELSE OG BEGRUNDELSE

Der indsendes en foreløbig klage den 16.07.04 (bilag 3). Klager bestrider ikke skatteafdelingens afgørelse om, at virksomheden Laserdisken ikke kan anses for at være en igangværende virksomhed fra år 2000, men finder det ukorrekt, at den idømte erstatning for tab i forbindelse med Told & Skats ulovlige afgift i 1993-1994 og de tab, klager i den forbindelse led i årene 1994-1996, skal beskattes samlet i år 2000.

Det er mere korrekt at fordele den idømte erstatning på indkomstårene 1994-1996, og på det grundlag klages over skatteansættelsen. Det begrundes i det urimelige i, at skattemyndighederne skal drage fordel af ulovligt at flytte indkomster fra visse år og samle dem til beskatning i senere år.

Klager har derfor overfor skatteafdelingen fremsat det forslag, at virksomhedens ophør fra år 2000 accepteres af klager, samtidig med at den tildelte erstatning beskattes i årene 1994-1996, hvor tabene er lidt.

Det foreslås derfor overfor skatteankenævnet, at nævnet udsætter behandlingen af klagen, til skatteafdelingen har taget stilling til klagers forslag.

Den 26.07.04 indsendes et supplement til denne foreløbige klage (bilag 4). Samtidig indsendes kopi af klagers kompromisforslag til skatteafdelingen (bilag 4,1).

Det præciseres i bilag 4, at klagers primære synspunkt er, at virksomheden fortsat eksisterer, og kun såfremt skatteafdelingen accepterer kompromisforslaget, fraviges dette synspunkt.

Skatteafdelingen fastholder sin ansættelse, og Hans Kristian Dall Pedersen indsender derfor den 13.08.04 den endelige klage (bilag 5). Der klages over kommunens påstand om, at virksomheden ophørte med at eksistere i 1999, hvorved klager afskæres fra at anvende virksomhedsskatteoven på indkomst fra virksomheden.

Klager spørger: Hvordan kan man have indkomst fra en virksomhed, uden at den eksisterer?

Der skelnes mellem det reelle og det formelle i sagen.

Den formelle består i, at klager er frataget retten til at anvende virksomhedsordningen med den begrundelse, at virksomheden ophørte med at eksistere i 1999. Afgørelsen bygger iflg. klager på en isoleret bedømmelse af det forhold, at et nyetableret selskab, Laserdisken ApS, fra den 01.07.99 midlertidigt overtog aktiviteten ”køb og salg af videogrammer” sammenholdt med indførelsen af følgende begrænsende definition: ”en virksomhed er kendetegnet ved, at der igennem køb og salg af varer eller tjenesteydelser m.v. opnås et overskud i virksomheden”.

Den reelle i sagen er, at det nu er hævnens time, efter at Told & Skat i år 2000 på alle punkter tabte et opgør mod Laserdisken om ulovlige afgifter. Medarbejderne ved kommunen har opfundet nogle særregler med det ene formål at opkræve skatter og renter af klager langt ud over, hvad loven tillader. For at nå målet ignorerer de ligningsvejledningen, Grundloven, Retssikkerhedsprincippet og ser bort fra al god moral.

Klager har i øvrigt følgende bemærkninger til skatteafdelingens afgørelse:

Afgørelsen mangler et retsgrundlag og er derfor ugyldig.

Vedrørende den konkrete vurdering har klager følgende kommentarer:

1. Manglende vurdering af virksomheden som helhed i en historisk sammenhæng.
2. Selvmodsigende argumentation vedrørende erstatningen i år 2000.

3. Manglende sammenlignelighed med andre virksomheder,
4. Manglende sammenlignelighed med andre virksomhedsforhold.

Ad. 1)

Skatteafdelingen har ikke foretaget en samlet vurdering af virksomhedens aktiviteter over en længere periode. **Alene** fordi aktiviteten i en periode tvunget af omstændighederne har været ”begrænset” til at gennemføre nogle retssager, har skatteafdelingen vurderet, at der ikke er tale om en reel virksomhed. Skatteafdelingen har lukket øjnene for sammenhængen mellem retssagerne og virksomhedens sædvanlige aktiviteter.

Ad. 2)

Det er en fordrejning af virkeligheden, når skatteafdelingen postulerer, at erstatninger ikke kan betragtes som naturlige indtægtskilder for en virksomhed.

Skatteafdelingen postulerer i afgørelsen, at ”en virksomhed er kendetegnet ved, at der igennem køb og salg af varer eller tjenesteydelser m.v. opnås et overskud i virksomheden”, og mener ikke at Laserdisken opfylder denne beskrivelse. Men retssagerne havde netop til formål at sikre en fremtidig indtjening ved salg og udlejning af videogrammer. Den erstatning, Østre Landsret tildelte virksomheden i 2000, var en naturlig konsekvens af, at virksomheden ulovligt var blevet forhindret i at oppebære en naturlig indtægt, og det følger af ligningsvejledningen afsnit E.A.1.3.3, at en modtagen erstatning som udgangspunkt skal behandles som det tab, erstatningen ydes for. Deraf følger, at virksomheden skal behandles, som om den i år 2000 havde en indtægt ved salg af LaserDiscs på 750.000 kr.

Ad. 3)

Ligningsvejledningen indeholder eksempler på virksomheder i virksomhedsskattelovens forstand. Her findes bl.a. medlemmer af en folkemusikgruppe, en professionel bokser, en avisdistributør, en provisionslønnet filialbestyrer, en vognmand og en person, der drev et plejehjem. Endvidere har ordningen været populær for forældre, der køber en lejlighed med henblik på at udleje den til deres børn. Ingen af dem opfylder kravet til ”køb og salg af varer”.

Ad. 4)

Skatteafdelingen har ikke gjort sig klart, at formålet med retssagen mod FDV var at genindføre fri udlejning, så virksomheden kunne generhverve en indkomst ved udlejning. En virksomhed ophører ikke med at eksistere, blot fordi den i en periode ikke har indkomst. Konflikten med FDV satte en stopper for en væsentlig del af virksomhedens indkomst, men virksomheden arbejdede aktivt på at løse dette problem. Det afgørende er iflg. klager, om der er en fremadrettet aktivitet, der forventes at føre til en indkomst.

Sammenlagt støttes skatteafdelingens påstand hverken af ligningsvejledningen eller af behandlingen af andre virksomhedstyper. Den støttes heller ikke af en overordnet betragtning af virksomhedens aktiviteter i en helhed og over en årrække. Der er således ingen saglig grund til, at lige præcis Laserdiskens eksistens betvivles.

Retsgrundlaget – grundlovens § 43:

”Ingen skat kan pålægges, forandres eller ophæves uden ved lov.”

Det er klagers påstand, at Aalborg Kommune ikke overholder grundloven. Dels ved at lade skattemyndighederne optræde som lovgivere og ændre definitionen på en LaserDisc for på den måde at tvinge klager til at opkræve forbrugsbegrænsende afgifter af solgte LaserDiscs. Dels ved egenhændigt at indføre en ny definition af begrebet en virksomhed, og dermed nægte klager at anvende en gyldig lov (virksomhedsskatteoven).

Klagers virksomhed forsvarede så sent som i 2002 en konkursbegæring og fik helt frem til 2003 tilsendt registreringsbevis af myndighederne. Det er et ubestridt faktum, at virksomheden eksisterede og både havde aktiviteter og indtægter. Virksomhedsskatteoven kan derfor anvendes på indkomst fra virksomheden. Skatteafdelingen nægter at anerkende dette, alene fordi de lige præcis ved vurderingen af klagers skatteansættelse stiller det yderligere krav, at en virksomhed skal være beskæftiget med *"køb og salg af varer eller tjenesteydelser m.v."*

Definitionen på en "selvstændig erhvervsvirksomhed" ifølge den juridiske litteratur:

Ifølge klager indeholder ligningsvejledningen ingen definition på begrebet *"selvstændig erhvervsvirksomhed"*, men det forudsættes, at begrebet fortolkes ens i *alle* skattemæssige relationer.

Det er iflg. klager den almindelige opfattelse, at man driver erhvervsvirksomhed, når der er en aktivitet, der har til hensigt at skabe overskud. Der henvises til definitionen på "selvstændig erhvervsdrivende" fra Juridisk Institut på Århus Universitet (bilag 5,7). Denne definition indeholder ikke et specifikt krav til aktiviteten

Retsgrundlaget – Retssikkerhedsprincippet

Det er klagers påstand, at Aalborg Kommune ikke har respekteret retssikkerhedsprincippet.

Retssikkerhedsprincippet er en retsgrundsætning med højere rang end almindelige lovregler. Regler og afgørelser af enhver art skal respektere retssikkerhedsprincippet – også kendt som *"princippet om beskyttelse af den berettigede forventning"*.

Klager henviser til en afgørelse fra EF-domstolen, hvoraf det fremgår:

"Retssikkerhedsprincippet kræver, at en ordning, der pålægger skatteborgeren byrder, er klar og utvetydig, for at han ikke skal være i tvivl om sine rettigheder og pligter, således at han kan handle derefter."

Det afgørende er, at skatteyderen på forhånd har kendskab til konsekvensen af sine handlinger, så han kan handle derefter. Myndighederne har i stedet frem til 2003 sendt registreringsbeviser til klager med den direkte modsatte virkning: de gav klager en berettiget forventning om, at Laserdisken var anerkendt af myndighederne som en igangværende virksomhed.

Skattemoral:

Klager opstiller situationen således:

1. Jeg og min virksomhed er kommet i knibe i en konflikt med FDV.
2. Jeg opretter et anpartsselskab for at sikre mig og mine medarbejdere en fremtid.

3. Kommunen venter 5 år i kulissen for derefter at slå mønt af mine problemer og mit forsøg på at løse dem og bevare en halv snes arbejdspladser.
Uden skelen til loven eller dens formål samler de over halvdelen af 10 års indtægter til beskatning i ét og samme år og opkræver over 86.000 kr. i renter.

og spørger derefter: *Er det et godt eksempel af foregå for danske borgere og virksomheder?*

Klager forventer af skatteankenævnet, at det enten underkender skatteafdelingens afgørelse eller finder bestemmelser i lovgivningen, som overbeviser klager om, at det er uomtvisteligt i henhold til gældende love og regler, som klager burde have været bekendt med allerede i 1999, da han etablerede anpartsselskabet Laserdisken ApS, at han ikke kan anvende virksomhedsskatteoven på de indkomster, han har fra virksomheden.

Klagers redegørelse for de faktiske omstændigheder i øvrigt i sagen er indarbejdet i nedenstående afsnit 4.

4. SAGENS FAKTISKE FORHOLD

Hans Kristian Dall Pedersen drev frem til 01.07.99 Laserdisken som personlig virksomhed. Virksomhedens aktiviteter bestod af salg og udlejning af videogrammer, dvs. LaserDiscs, videobånd og senere DVD-plader. I et betragteligt omfang var videogrammerne importerede. I januar 1992 lagde Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) sag an mod Laserdisken og fik nedlagt fagedforbud mod Laserdiskens udlejning af videogrammer, som andre end FDV havde rettighederne til.

FDV's medlemmer iværksatte som led i konflikten en kollektiv leveringsnægtelse med den begrundelse, at Laserdisken ikke frivilligt anerkendte FDV's monopol på udlejning. I 1998 opgjorde FDV et samlet krav mod Laserdisken på mere end 500.000 kr.

Mens konflikten med FDV stod på, kunne Laserdisken hverken udleje videogrammer eller få udleveret danske videogrammer til videresalg.

Retssagen ført mod Laserdisken v/ Hans Kristian Pedersen blev afgjort ved, at klager skulle betale en erstatning på 225.000 kr.

Oprettelse af et anpartsselskab:

Det fremgår af overdragelsesaftalen (bilag 2), at Laserdisken v/ Hans Kristian Pedersen den 01.07.99 overdrager driftsaktiviteten til selskabet Laserdisken ApS. Overdragelsen omfatter virksomhedens aktiver og passiver, specificeret i bilag 5,11 side 3. Købesummen berigtiges ved overtagelse af virksomhedens gæld samt ved udstedelse af et gældsbevis på 1.274.046 kr. til klager.

Om baggrunden for at oprette et anpartsselskab:

Klager forklarer, at det var svært at drive forretning med udlejningsforbud og leveringsnægtelse, og der var en reel risiko for, at klager kunne tabe retssagen mod FDV, hvis krav til erstatning og sagsomkostninger var så stort, at klager risikerede at gå fallit og miste Laserdisken. Dermed ville både klager selv og medarbejderne miste deres arbejde.

Oprettelsen af anpartsselskabet havde derfor to formål:

1. At fordele aktiviteterne, så virksomheden fortsat kunne kæmpe i retten for at få genindført fri udlejning, mens et anpartsselskab, der som en selvstændig juridisk enhed, der ikke beskæftigede sig med udlejning, principielt var fri af konflikten, og derfor burde kunne få leveret videogrammer af de danske selskaber.
2. At sikre arbejdspladserne, hvis virksomheden gik fallit som følge af konflikten med FDV. Det var virksomheden, som FDV havde en økonomisk klemme på. Et separat anpartsselskab fungerede som et sikkerhedsnet.

Konflikten er nu afsluttet, og alle aktiviteter er ført tilbage til den personligt drevne virksomhed.

Sagen mod Skatteministeriet:

Jf. bilag 5,10 anlagde Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen den 16.07.96 sag mod Skatteministeriet med krav om en erstatning på 2.332.974 kr. med tillæg af procesrenter. Sagen drejede sig om, hvorvidt sagsøgte var erstatningsansvarlig for et omsætningstab hos klager, i anledning af at klager i perioden fra den 17. september 1993 til den 26. oktober 1994 blev pålagt at betale forbrugsbegrænsende omsætningsafgift ved salg af laserdiscs. Skatteministeriet blev fundet erstatningsansvarlig for det tab, der blev påført klager som følge af den ulovligt pålagte omsætningsafgift.

Østre Landsret fastsætter den 15.06.00 en erstatning på 750.000 kr. med tillæg af procesrente med følgende bemærkninger:

Sagsøgerens tab kan efter sin karakter ikke opgøres præcist, men må, således som sagen er forelagt for landsretten, fastsættes skønsmæssigt på grundlag af de foreliggende oplysninger, herunder om sagsøgers omsætning af laserdiscs, dækningsgraden for disse, sagsøgers omkostninger, sammenholdt med branchens omsætning af videokassetter og sagsøgers andel af det totale marked. Efter et samlet skøn herover finder landsretten, at erstatningen passende kan fastsættes til 750.000 kr. med tillæg af renter som nedenfor bestemt.

Faktiske omstændigheder vedrørende den personlige virksomheds eksistens:

Klager forklarer, at de to retssager var direkte relateret til virksomhedens primære funktion igennem mange år, nemlig salg af videogrammer (sagen mod Told & Skat) og udlejning af videogrammer (sagen mod FDV). Begge sager startede mange år tidligere, og begge sager havde stor økonomisk betydning for virksomheden. Sagerne var direkte udløbere af virksomhedens primære aktiviteter, og virksomheden var allerede part i dem, da selskabet blev oprettet i 1999.

Efter oprettelsen af selskabet havde den personlige virksomhed stadig både væsentlige økonomiske forpligtelser og en mulighed for at erhverve en indtjening i form af erstatning fra Told & Skat og en fremtidig indtjening i form af udlejning af importerede videogrammer – men forudsat, at virksomheden vandt retssagen mod FDV.

Der lå ingen skattemæssige overvejelser til grund for konstruktionen med et selskab og en virksomhed, og der var ingen skattemæssige fordele.

Øvrige forhold, der ifølge klager dokumenterer virksomhedens eksistens:

1. Ved overdragelse af virksomhedens aktiver til selskabet blev det præciseret, at virksomheden ikke ophørte. Der henvises til bilag 5,9 (afmeldelsesblanket).
2. Det var den personligt drevne virksomhed, som Landsretten tildelte erstatning i 2000 (bilag 5,10).

3. Det var den personligt drevne virksomhed, som FDV i 2002 forsøgte at få begæret konkurs (bilag 5,11).
4. Det var den personligt drevne virksomhed, som i 2003 indgik forlig med FDV.
5. Told & Skat har løbende sendt registreringsbeviser til virksomheden (bilag 5,12).

Regnskabsoplysninger:

Driftsregnskab og status for den personlige virksomhed Laserdisken er vist i bilag 6. Indtægterne består af modtaget erstatning fra Told og Skat samt renteindtægter vedr. denne erstatning og renter af gældsbev. udstedt til klager ved virksomhedsoverdragelsen. Af det opgjorte skattemæssige overskud af virksomheden på 781.319 kr. overføres 633.000 kr. til beskatning med 32 % som virksomhedsindkomst.

Klager har opstillet følgende fordeling af personlige indtægter 2000-2003:

2000:	ApSét:	203.105 kr.	Virksomheden:	781.319 kr.	(før renter 468.824)
2001:	ApSét:	135.403 kr.	Virksomheden:	15.522 kr.	(før renter -86.402)
2002:	ApSét:	16.925 kr.	Virksomheden:	144.330 kr.	(før renter 16.925)
2003:	ApSét:	50.776 kr.	Virksomheden:	149.945 kr.	(før renter 98.983)
Sum:	ApSét:	406.209 kr.	Virksomheden:	1.091.116 kr.	

Laserdisken blev momsregistreret den 27.06.84 og har anvendt virksomhedsskatteordningen, siden denne blev indført i 1987.

Den personlige virksomhed Laserdisken blev afmeldt fra momsregistrering den 30.06.00. Følgende fremgår af afmeldelsesblanket (bilag 5,9): *Virksomheden er ikke endeligt ophørt, kun med momspligtige aktiviteter.*

5. SKATTEANKENÆVNETS BEMÆRKNINGER OG VURDERING

Retsgrundlag:

Om beskatningstidspunktet for en modtagen erstatning:

Det fremgår af ligningsvejledningens afsnit E.A.1.3.3, at en modtagen erstatning som udgangspunkt skal behandles som det tab, erstatningen ydes for.

Dette princip medfører f.eks., at erstatning for tab af et aktiv skal behandles som afståelsesvederlag for aktivet, og at erstatning for en mistet skattepligtig indtægt skal medregnes ved indkomstopgørelsen. Efter samme princip skal erstatninger modtaget til dækning af tab af selve indkomstgrundlaget, et ikke fradragsberettiget formuetaf eller en skattefri indtægt ikke beskattes.

Vedrørende spørgsmålet om beskatningstidspunktet fremgår det af afsnit E.A.3.1.1, at hovedreglen er, at en indtægt skal medregnes ved indkomstopgørelsen på tidspunktet for den endelige retserhvervelse.

Højesteret har i TfS 2000,953 (bilag 7) taget stilling i en sag vedrørende beskatningstidspunktet for en erstatning:

Skatteyderen havde fået udbetalt 230.009 kr. i SLOM-erstatning fra EF-direktoratet, og skattemyndighederne anså beløbet for skattepligtigt i 1994, idet skatteyderen i dette år havde accepteret EF-direktoratets tilbud om erstatning. Skatteyderen påstod beløbet

beskatningsmæssigt fordelt over årene 1987/88 -1991/92, som erstatningen vedrørte. Landsretten fandt, at skatteyderen først havde erhvervet endelig ret til erstatningen ved sin accept af erstatningstilbuddet i 1994. Højesteret stadfæstede landsrettens dom.

Om betingelserne for at anvende virksomhedsskatteloven:

Det fremgår af virksomhedsskattelovens § 1, stk. 1, at skattepligtige personer, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed, kan anvende virksomhedsordningen på indkomst fra virksomheden.

Spørgsmålet er herefter: Hvad er en selvstændig virksomhed i virksomhedsskattelovens forstand?

Hverken virksomhedsskatteloven eller anden lovgivning indeholder en definition af begrebet en selvstændig virksomhed, men det er forudsat, at begrebet i overensstemmelse med hidtidig praksis fortolkes ens i alle skattemæssige relationer.

Fra praksis kendes f.eks. adskillige eksempler på afgørelser, hvor selvstændig virksomhed afgrænses overfor lønmodtagerforhold og ikke-erhvervmæssig (hobby-)virksomhed.

Det fremgår således af ligningsvejledningen afsnit E.A.4 vedrørende afgrænsning over for lønmodtagere, at:

Selvstændig erhvervsdrift er normalt kendetegnet ved, at der for egen regning og risiko udøves en virksomhed af økonomisk karakter og med det formål at indvinde økonomisk udbytte. Endvidere må det være en forudsætning, at virksomheden ikke er af ganske underordnet omfang.

Som eksempel på selvstændig erhvervsvirksomhed nævnes bl.a. fremstillingsvirksomhed inden for industri, håndværk og landbrug samt virksomhed inden for handel og service og liberale erhverv som f.eks. advokat, arkitekt, læge, revisor og vekselere. Også udlejningsvirksomhed anses som hovedregel for selvstændig erhvervsvirksomhed.

Vedrørende afgrænsning overfor hobby fremgår det af afsnit E.A.1.2.2, at:

Bedømmelsen af, om en virksomhed er erhvervmæssigt drevet, foretages ud fra en samlet konkret vurdering af virksomheden, hvori alle relevante forhold skal inddrages.

Erhvervmæssig virksomhed vil – i modsætning til hobbyvirksomhed – være indrettet på systematisk indtægtserhvervelse, dvs. det afgørende formål er den fortjeneste, der kan opnås.

Vedrørende ophør af selvstændig erhvervsvirksomhed:

Det fremgår af virksomhedsskattelovens § 15, stk. 1, at indestående på konto for opsøret overskud med tillæg af den hertil svarende virksomhedsskat skal medregnes til den personlige indkomst i samme indkomstår som den skattepligtige afstår sin virksomhed eller ophører med at drive selvstændig erhvervsvirksomhed. Beskatningen kan dog, hvis visse betingelser er opfyldt, udskydes til det efterfølgende indkomstår.

Vurdering:

Ud fra de foreliggende oplysninger i denne sag, er det skatteankenævnets vurdering, at det er korrekt at beskatte den modtagne erstatning i indkomståret 2000, som er retserhvervsåret. Situationen kan sammenlignes med afgørelsen i TfS 2000,953.

Erstatningen er hermed beskattet som det, den er ydet for, nemlig indtægt fra selvstændig virksomheden. Dette medfører, at erstatningen skal beskattes som personlig indkomst efter personskattelovens § 3, men det medfører ikke, at anvendelse af virksomhedsskatteordningen hermed skal godkendes.

Spørgsmålet om, hvorvidt virksomhedsskatteordningen kan anvendes, skal afgøres ud fra en konkret vurdering af forholdene i det pågældende indkomstår, i dette tilfælde 2000. Efter nævnets vurdering kan virksomhedsordningen ikke anvendes ud fra følgende betragtninger:

Klager har overdraget (solgt) virksomheden Laserdisken med alle aktiver, passiver og alle aktiviteter til selskabet Laserdisken ApS pr. 01.07.99. Tilbage bliver en på dette tidspunkt uafsluttet erstatningssag mod Skatteministeriet vedrørende klagers tidligere personligt drevne virksomhed Laserdisken. Denne erstatningssag vedrører ikke den fortsættende virksomhed Laserdisken (som nu ligger i selskabet). Den vedrører klager personligt. Uanset at der i mange af sagens bilag (f.eks. bilag 5,10 og bilag 5,11) er anført følgende:

Laserdisken v/ Hans Kristian Pedersen

så er det virksomhedens indehaver, der er den juridiske aktør. En personligt drevet virksomhed er ikke en juridisk person på samme måde som et selskab.

Uanset at der ikke eksisterer en præcis definition på begrebet selvstændig virksomhed, kan nævnet ikke finde nogen holdepunkter for at betragte klagers aktiviteter i 2000 som en virksomhed. Der er ingen aktiviteter eller indtægter, som typisk karakteriserer en virksomhed (f.eks. salg af varer eller tjenesteydelser eller indtægter fra udleje af aktiver).

En virksomhed, hvis eneste aktivitet består i at varetage indehaverens interesser i en retssag, udgør ikke en virksomhed i virksomhedsskattelovens forstand, og den udbetalte erstatning kan derfor ikke betragtes som indkomst i en selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. virksomhedsskattelovens § 1.

Da virksomheden anses for afstået, skal opsparet overskud beskattes efter virksomhedslovens § 15, stk. 1. Kapitalafkast kan ikke beregnes efter § 7 og der kan ikke foretages opsparing efter § 10.

Skatteankenævnet kan ikke tilslutte sig klagers påstand om, at afgørelsen mangler et retsgrundlag og derfor er ugyldig. Retsgrundlaget består netop i de nævnte bestemmelser i virksomhedsskatteoven.

På denne baggrund foreslår skatteankenævnet, at skatteafdelingens afgørelse stadfæstes.

Skatteankenævnet, den 6. januar 2005.

6. KLAGERENS REAKTION PÅ SKATTEANKENÆVNETS FORSLAG TIL AFGØRELSE.

Hans Kristian Dall Pedersen indsender den 21.01.05 kommentarer til det udsendte forslag til afgørelse. Der anmodes samtidig om møde med nævnet, og klager er indkaldt til møde den 17.02.05 kl. 16.15.

De indsendte bemærkninger med bilag er vedlagt som denne sags bilag 8.

Klager kan tiltræde, at retserhvervelsestidspunktet for erstatningen er år 2000, og at indtægten skal beskattes som indtægt fra selvstændig virksomhed i år 2000.

Efter klagers opfattelse har nævnet ikke iagttaget tidsforløbet og aktiviteterne i hhv. virksomheden Laserdisken og Laserdisken ApS. Klager har derfor fremstillet en tidslinie for virksomheden (side 2 i bilag 8). Desuden er der givet en kort forklaring på, hvorfor det var nødvendigt at *supplere* virksomhedens aktiviteter med et juridisk uafhængigt anpartsselskab (side 1 i bilag 8). Det fremgår bl.a., at det p.g.a. FDV's leveringsnægtelse var nødvendigt at oprette et juridisk uafhængigt selskab, der *i modsætning til* virksomheden *ikke* beskæftigede sig med udlejning.

Klager inddeler i øvrigt sagen i to dele:

- 1) Sagens principielle spørgsmål
- 2) Skatteankenævnets faktuelle fejl

Ad 1) De principielle spørgsmål.

Der opstilles 4 principielle spørgsmål:

1. *Kan en kommune administrativt tvangslukke en virksomhed uden indehaverens accept for at forhindre virksomhedens indehaver i at anvende virksomhedsordningen på indkomst fra virksomheden?*

Det anføres hertil bl.a., at der efter klagers opfattelse ikke er nogen retspraksis for, hvornår en selvstændig erhvervsvirksomhed ophører med at eksistere. Klager har drevet Laserdisken som en selvstændig erhvervsvirksomhed siden 1984 og gør det fortsat. Hvert eneste år har den haft indtægter og udgifter, og der er hvert år udarbejdet separat regnskab for virksomheden. Klager anfægter derfor kommunens ret til administrativt at bestemme, at en igangværende virksomhed er ophørt med at eksistere, når den stadig har økonomiske forpligtelser, indtægter og udgifter.

2. *Kan en kommune opstille betingelser for anvendelse af virksomhedsordningen udover dem, der følger af virksomhedsskatteloven?*

Efter klagers opfattelse har nævnet tiltrådt, at indtægten i år 2000 er indkomst fra selvstændig erhvervsindkomst, men nævnet udtaler tillige, at indtægten *ikke* er indkomst fra selvstændig erhvervsvirksomhed *i virksomhedsskattelovens forstand*. Hvad vil ”i virksomhedsskattelovens forstand” sige?

3. *Har virksomhedsordningens formål betydning for anvendelsen af virksomhedsskatteloven?*

Virksomhedsordningen giver de selvstændige mulighed for at fordele indkomsten over flere år, så beskattningen i højere grad svarer til lønmodtagernes. Klager har anvendt virksomhedsordningen præcis som politikerne forventede, men kommunen har nu frataget klager muligheden for at anvende virksomhedsordningen med det resultat, at størsteparten af indkomsten gennem 10 år bliver samlet til beskatning i samme år. Formålet med virksomhedsskatteloven var præcis det modsatte!

4. *Kræver retssikkerhedsprincippet, at borgerne har mulighed for at forudse, om de kan – eller ikke kan – anvende virksomhedsordningen, og var det tilfældet i sagen?*

Retssikkerhedsprincippet kræver iflg. klager, at en ordning, der pålægger skatteborgeren byrder, er klar og entydig, for at han ikke skal være i tvivl om sine rettigheder og pligter, således at han kan handle derefter.

Der er intet, der forbyder, at man har anparter i et anpartsselskab samtidig med, at man driver sin selvstændige erhvervsvirksomhed.

Der er heller ikke krav om, at man *vedvarende* skal være involveret i en *bestemt aktivitet*.

Som et eksempel nævnes en professionel golfspiller, der anerkendes som en selvstændig erhvervsvirksomhed i virksomhedsskatteloven. Selv om han i en periode ikke er i stand til at spille golf, vil ingen betvivle, at han er professionel golfspiller og kan anvende virksomhedsordningen, så længe han har udgifter og forpligtelser forbundet med forsøget på at blive klar til at spille igen.

Ad. 2) Skatteankenævnets faktuelle fejl.

Der er taget udgangspunkt i en situation, der er faktisk forkert på to punkter:

1. *Alle aktiviteter blev **ikke** overdraget til Laserdisken ApS*
2. *Der var **ikke** kun en uafsluttet retssag med skatteministeriet tilbage.*

Nævnet glemmer – eller lukker øjnene for – tvisten med FDV, som netop var årsag til, at det var nødvendigt at oprette et selskab.

Landsretten er restriktiv med hensyn til de sager, den antager, men Landsretten besluttede at behandle virksomhedens påstand om, at fogedforbuddet var ulovligt og skulle ophæves. Den sag kunne hverken klager eller selskabet få antaget. Det kunne alene den virksomhed, der var ramt af fogedforbuddet.

Nævnet har uret, når det i forslaget skrives, at virksomhedens eneste aktivitet var at varetage indehaverens interesser i en retssag. Det er tværtimod sådan, at kun qua virksomheden havde indehaveren en interesse i at få fogedforbudet ophævet, så udlejningen i virksomheden kunne genoptages. Indehaveren mødt kun i retten, fordi *aktiviteterne* i virksomheden krævede det.

Klager konkluderer, at da nævnets forslag er i strid med lovens formål, vil en stadfæstelse af afgørelsen blive indbragt for Landsskatteretten

Der henvises desuden til underbilag (nr. 15 til 18) til bilag 8. Disse underbilag dokumenterer, hvad kommunen og nævnet har valgt at se bort fra:

- at virksomheden havde problemer med leveringsnægtelse fra FDV's medlemmer.
- at virksomheden forsøgte at få ophævet fogedforbudet mod udlejning
- at selskabets eksistensgrundlag bortfaldt med forliget med FDV

7. SKATTEANKENÆVNETS MØDE DEN 17.02.05.

Hans Kristian Dall Pedersen fortalte på mødet med skatteankenævnet bl.a.:

Han var forberedt på, at en retssag næppe kunne undgås. Tre anbringender ville da blive fremført for retten.

For det første at skatteankenævnet ikke er i stand til at se tingene i sammenhæng. I en retssag derimod, kan man ikke bare lukke øjnene for sagens rette sammenhænge.

For det andet har man indført nye kriterier for anvendelse af virksomhedsordningen. Der opstilles nogle specielle krav om indtægter, aktiviteter og tidspunkter, som der ikke er hjemmel til i virksomhedsskatteloven.

Klager troede først, at revisoren havde begået en fejl, da virksomheden ikke af skatteafdelingen blev anset som en virksomhed. Revisoren var overbevist om, at så længe der blot var indtægter og udgifter, var der også en virksomhed. Men indtægter og udgifter er ikke nok for skatteafdelingen. Den definition på en virksomhed, skatteafdelingen anvender, er til gengæld ikke til at genfinde andre steder.

Klager føler sig ikke som sådan forfulgt, men konstaterer blot, at unge mennesker, der har fået magt, kan føre sig frem med arrogance. Hvis først én har lavet en fejl, vil den blive gentaget. I denne sag har det ført til, at systemet har lukket øjnene for ikke at se klagers virksomhed.

For det tredje er det spørgsmålet om virksomhedsskatteordningens formål.

Klager gennemgik sine indtægter i de seneste 10 år, hvor der i gennemsnit er tjent godt 20.000 kr. pr. måned. Arbejdstiden har ligget på 60-70 timer om ugen. Med en arbejdstid på 65 timer om ugen har der været en timeløn på 68 kr. og 25 øre.

Denne indtægt skal nu beskattes med den højeste trækprocent, hvilket ikke kan være rimeligt. Klager har været tilmeldt virksomhedsskatteordningen siden 1987, og har anvendt opsparingsordningen første gang for 10 år siden. Desuden blev der sparet op af overskuddet for at imødegå risikoen for et erstatningskrav fra FDV. Det må betragtes som almindelig ansvarlighed.

I årene 1994-96 var det ikke muligt at optjene overskud på normal vis, men nu skal hele overskuddet herfra beskattes på én gang i 2000. Dette giver en skæv indkomstfordeling og er i strid med formålet med virksomhedsordningen. Ideelt set burde klager have været beskattet af ca. 250.000 kr. om året. Når virksomhedsordningen ikke må anvendes, bliver der tale om en beskatning med 61,8 %.

I en retssag vil der blive lagt vægt på en almindelig rimelighedsbetragtning.

Det vil sige, at der ville blive lagt vægt på, hvad der i den almindelige befolkning betragtes som rimeligt.

Skatteankenævnet har desuden slet ikke kommenteret retssikkerhedsprincippet. Spørgsmålet er, om klager burde kunne forudse, at han ikke kunne bruge virksomhedsordningen.

Sagen handler om moral. Klager er naturligvis utilfreds med skatteafdelingen og det forslag, der ligger fra skatteankenævnet. Men han er især ærgerlig over manglen på moral. Klager har

anvendt virksomhedsordningen efter formålet, hvorimod skatteafdelingen drager skattemæssigt formål af at forhindre klager i at tjene penge på normal vis. Ordningen bruges nu "bagvendt" til at samle 10 års indkomster i ét år.

Hvorfor ikke bare anerkende, at virksomhedsordningen *kan* anvendes? Skatteafdelingen kunne anvende en anden løsning, men valgte, at det ville man ikke.

Det er ikke kønt at se på, når nogen vælger en uretfærdig afgørelse.

Klager har nu tre gange prøvet at tabe en administrativ afgørelse og vinde i retten. Men det ærgrer ham, at det skal være nødvendigt, og han ville hellere, at sagen stopper her. Det er heller ikke sjovt at bruge så meget tid på at rette kommunens fejl.

Nævnet kan nu bevise, at det kan tage en rigtig beslutning eller vise mangel på moral.

Med stor magt følger et stort ansvar.

Klager startede selskabet for at sikre sine ansatte, herunder også sin broder. Selskabet var uafhængigt af tvisten med FDV.

Skatteankenævnet begår den fejl at tro, at alle aktiviteter blev overdraget til selskabet, men det var ikke tilfældet. Der var specifikt to vigtige retssager, som blev ført i den personlige virksomhed. Virksomheden havde derfor både indtægter og udgifter og en personlig risiko.

Det er derfor uforståeligt for klager, at der kan være tvivl om, at virksomheden videreføres, i al fald frem til det tidspunkt, hvor sagen mod FDV er afgjort. Hvis klager derefter ikke havde videreført den personlige virksomhed, så var det naturligvis en anden sag.

Hans Christian Dall Pedersen medbragte på mødet et udskift af sit mundtlige indlæg. Dette er vedlagt som bilag 9.

8. SKATTEANKENÆVNETS AFGØRELSE.

Det er skatteankenævnets opfattelse, at klager kan anvende virksomhedsordningen i indkomståret 2000. Skatteankenævnet godkender derfor opsparring af overskud og beregning af kapitalafkast som selvangivet. Der foretages ikke beskatning af tidligere opsparet overskud.

Afgørelsen er begrundet i ganske særlige omstændigheder, herunder formålet med oprettelsen af anpartsselskabet.

Der henvises til vedlagte forslag til afgørelse.

Skatteankenævnet, den 17.02.05.

Der udsendes særskilt kendelse til klager den 01.03.05.